



Arrest

nr. 117 024 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en X en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige X, die verklaren van respectievelijk Portugese en Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MINNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die de Portugese nationaliteit bezit, dient op 15 juli 2010 als zelfstandige een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Hij wordt op 12 augustus 2010 in het bezit gesteld van de E-kaart. Tevens zijn minderjarige kind van Portugese nationaliteit wordt toegelaten tot een recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 mei 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van eerste verzoeker en diens minderjarige kind met bevel om het grondgebied

te verlaten. Deze beslissingen, die op 17 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van 42 bis en artikel 42 septies (meneer) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit: Portugal, [...].

en [...], Nationaliteit : Portugal, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 15-07-2010 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige. Hij verkreeg de E- kaart op 12-08-2010. Betrokkene werd op 27-09-2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Meneer tekende ons schrijven op 18-12-2012 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens bewijzen van tewerkstelling voor, meer bepaald : loonfiches, een verklaring van de werkgever [...] en een arbeidsovereenkomst. Daarnaast legt betrokkene nog een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat hij geen steun ontvangt.

Aan de hand van deze bewijsstukken kunnen we afleiden dat betrokkene thans als werknemer en niet langer als zelfstandige beschouwd dient te worden. Uit verder onderzoek van het dossier blijkt inderdaad dat betrokkene sinds 30-06-2011 niet meer aangesloten is bij een sociale kas voor zelfstandigen waardoor hij het verblijfsrecht als zelfstandige niet kan behouden.

Verder onderzoek van het administratief dossier heeft echter uitgewezen dat de voorgelegde documenten aangaande de tewerkstelling van betrokkene niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Dit blijkt uit een controle uitgevoerd via de databank van de RSZ (DOLSIS). Hieruit blijkt dat er nooit een melding van de tewerkstelling van betrokkene werd doorgegeven aan de RSZ (dimona) en er dus ook geen sociale bijdragen voor betrokkene worden betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Meer nog, de werkgever [...] blijkt ook niet gekend in het werkgeversrepertorium! Er dient dus geconcludeerd te worden dat betrokkene niet officieel tewerkgesteld is. Betrokkene heeft dus de Belgische autoriteiten proberen te misleiden door het voorleggen van documenten die niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Artikel 42 septies van de wet van 15-12-1980 voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de laatste officiële tewerkstelling van betrokkene dateert van 02-06-2012 (bij de firma [K.] BVBA). Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer, intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij legt geen bewijzen voor dat hij thans ingeschreven is als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of actief aan het solliciteren is en een reële kans maakt op tewerkstelling bij gebrek aan huidige officiële tewerkstelling.

Het feit dat betrokkene geen financiële steun ontvangt van het OCMW doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien en gezien betrokkene gebruik maakt van frauduleuze documenten dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 en artikel 42septies van de wet van 15-12-1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij de minderjarige zoon [...] zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42 ter § 1, 1° van de wet van 15-12-1980.

Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van het minderjarig kind dat dit de ouder kan vergezellen gezien deze laatste niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van de ouder moet hij zich evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...]

Doordat, het bestreden bevel haar motivering steunt op artikel 42bis §1 en artikel 43septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Terwijl de wet en de algemene rechtsbeginselen vereisen dat zowel juridische als feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, moeten worden vermeld, dat de overheid in de akte de juridische en feitelijke argumenten op afdoende wijze moet opnemen.

Zodat het bestreden bevel op dit vlak gebrekkig gemotiveerd werd en in strijd is met artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat stelt dat elke bestuurshandeling, zijnde elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moet gemotiveerd zijn, dat deze overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag moet hebben en die beslissing moet uitgaan van correcte juridische kwalificaties. Dat er hier duidelijk sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij.

Toelichting van het middel:

"[...]

De motivering van de bestreden beslissing is tweërlei. Enerzijds stelt de verwerende partij dat eerste verzoeker een onredelijk belasting vormt van de sociale bijstand (artikel 42bis §1 Wet 15-12-1980). Anderzijds stelt de DVZ dat eerste verzoeker hierbij frauduleuze documenten zou hebben aangewend (artikel A2septies Wet 15-12-1980).

"[...]

[...] In casu doet er zich een schending voor van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. Deze wet bepaalt dat elke bestuurshandeling met redenen moet omkleed zijn. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Afdoende betekent dat de motivering evenredig moet zijn aan de beslissing.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2013 mist feitelijke grondslag. Er is duidelijk sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij die is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en op basis van deze onjuiste beoordeling een onredelijk besluit heeft genomen. Een dergelijk handelen schendt de algemene zorgvuldigheidsnorm waartoe elk bestuur verplicht is en vormt een onevenredige motivering van de bestreden beslissing.

[...]

Overeenkomstig artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moeten in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen worden vermeld in de aan de grondslag van de beslissing liggen. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat met het begrip "afdoende motivering" bedoeld wordt o.m. dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering, en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste

De bestreden beslissing maakt vermelding van de juridische grondslag van de beslissing. Het bevel is immers uitgesproken in uitvoering van de artikelen 42bis § 1 en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Als feitelijke grondslag voor dit besluit, haalt de verwerende partij aan dat de door eerste verzoeker voorgelegde documenten niet overeenstemmen met de werkelijkheid, dat hij geen officiële tewerkstelling kan aantonen en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bestel.

[...]

Echter, zoals uit het onderzoek van de sociale inspectie blijkt, is eerste verzoeker wel degelijk officieel tewerk gesteld bij de firma [...], waar hij tot op heden nog steeds werkzaam is. Om die reden heeft de sociale inspectie ook een ambtshalve aangifte opgesteld voor de periode van 2 december 2011 tot en met 31 maart 2013 (stuk 11). De verwerende partij gaat dan ook verkeerd uit van een laatste officiële tewerkstelling op 2 juni 2012, daar waar eerste verzoeker tot op heden nog steeds bij dezelfde werkgever werkzaam is.

Bovendien is eerste verzoeker sedert 1 juli 2013 ook een nieuwe arbeidsovereenkomst aangegaan bij [...] (stuk 5) zodat hij thans voor 28 uur per week is ingeschreven en arbeid verricht. Eerste verzoeker legde overigens een expliciete verklaring voor van het OCMW dat hij geen uitkering ontvangt. De bestreden beslissing gaat dan ook onterecht uit van een beëindiging van de officiële tewerkstelling op 2 juni 2012 zodat eerste verzoeker het stelsel van sociale bijstand zou belasten.

[...]

Ook de feitelijke vermelding dat hierbij gebruik zou gemaakt zijn van frauduleuze documenten, mist elke feitelijke grondslag. Zoals de sociale inspectie terecht bevestigt, beschikt eerste verzoeker over:

- een officiële arbeidsovereenkomst bij [...](stuk 4)
- Officiële loonfiches van [...](stuk8)

Er is dan ook geen sprake van enig frauduleus aangewend document. Indien de voorgelegde documenten wel frauduleus waren geweest, quod non, was de sociale inspectie nooit overgegaan tot een ambtshalve aangifte van zijn tewerkstelling tot 31 maart 2013 (stuk 11). Naar aanleiding van een nieuwe aanvraag van de raadsman van verzoekers (stuk 12), heeft de sociale inspectie inmiddels bevestigd dat zij het nodige zullen doen teneinde een nieuw onderzoek op te starten en een nieuwe ambtshalve regularisatie door te voeren. De bestreden beslissing gaat dan ook onterecht uit van de aanwending van frauduleuze documenten.

[...]

Eerste verzoeker is duidelijk het slachtoffer van een werkgever die het niet zo nauw neemt met de wettelijke regels in België en blijft weigeren om de nodige aangiften te doen. Inmiddels heeft de raadsman van eerste verzoeker dit ook gemeld aan de RSZ, die naast de sociale inspectie eveneens een onderzoek zal voeren teneinde de werkgever te dwingen om aangiften te doen en hen eveneens gerechtelijk te vervolgen (stuk 13).

Eerste verzoeker heeft dit uitgelegd aan de verwerende partij en hen de officiële documenten van zijn tewerkstelling overhandigd. Eveneens heeft eerste verzoeker aan de verwerende partij een document overhandigd waaruit blijkt dat hij geen bijstand krijgt van het OCMW en bijgevolg ook geen belasting vormt voor het stelsel van sociale bijstand. Verwerende partij is echter voorbij gegaan aan deze feitelijke realiteit en heeft de bevindingen van een andere overheidsdienst (FOD sociale zekerheid, Directie-generaal sociale inspectie) naast zich neer gelegd.

Het bestreden bevel maakt dan ook een manifeste beoordelingsfout uit in hoofde van de verwerende partij, gaat uit van onjuiste feiten en schendt de materiële motiveringsplicht, meer in het bijzonder de algemene zorgvuldigheidsnorm en het evenredigheidsbeginsel waarmee beslissingen dienen te worden genomen en gemotiveerd.

[...]"

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat op lezing van de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers niet zozeer aangeven dat zij geen kennis hebben van de motieven en aldus niet op nuttige wijze in rechte kunnen optreden tegen de bestreden beslissingen, doch wel dat zij niet akkoord kunnen gaan met de opgegeven motieven. Verzoekers duiden niet op welk punt niet is voldaan aan de formele motiveringsplicht, die enkel inhoudt dat de motieven van een administratieve beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de betreffende beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals verzoeker correct opmerkt, wordt overgegaan tot een beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden op twee verschillende gronden.

Allereerst wordt toepassing gemaakt van het artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Het is niet betwist dat verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden verwierf op grond van een zelfstandige activiteit in België doch deze activiteit niet langer bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker maakte, naar aanleiding van een schrijven van het bestuur om zijn actuele activiteiten toe te lichten, bewijzen over van een tewerkstelling in loondienst. Verweerder oordeelt dat deze voorgelegde bewijzen van tewerkstelling niet met de werkelijkheid overeenstemmen of minstens er geen sprake is van een officiële tewerkstelling, nu deze tewerkstelling niet werd doorgegeven aan de RSZ, en er dus ook geen sociale bijdragen voor verzoeker werden betaald, en de werkgever niet gekend is in het werkgeversrepertorium. Verweerder oordeelde

vervolgens dat verzoeker de Belgische overheden trachtte te misleiden door het voorleggen van documenten die niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verzoeker betoogt dat hij het slachtoffer werd van een werkgever die de wettelijke regels in België niet naleeft. Hij verwijst naar zijn arbeidsovereenkomst, naar de door hem ontvangen loonfiches en naar het onderzoek van de sociale inspectie waaruit blijkt dat hij wel degelijk heeft gewerkt voor de betreffende firma en op basis waarvan een ambtshalve aangifte werd opgesteld voor de periode van 2 december 2011 tot en met 31 maart 2013.

Verzoeker wijst er terecht op dat uit het gegeven dat een werkgever bepaalde verplichtingen met betrekking tot de tewerkstelling van een werknemer niet is nagekomen nog niet automatisch kan worden afgeleid dat de werknemer zelf wanneer hij stukken voorlegt van deze tewerkstelling in België op bewuste wijze tracht de Belgische autoriteiten te misleiden. In ieder geval dient ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat de gebruikte onwettige middelen van doorslaggevend belang moeten zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf. *In casu* is het niet betwist dat verzoeker zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden verwierf op grond van een zelfstandige activiteit in België. Er blijkt niet dat hij hiertoe misleidende documenten voorlegde.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat op grond van de weergegeven motivering in de situatie van verzoeker geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Een tweede grond waarop verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt beëindigd, is het artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze beëindigingsgrond kan op zichzelf volstaan als grondslag voor de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verweerder stelde vast dat verzoeker, die een recht op verblijf van meer dan drie maanden bekam op grond van een zelfstandige activiteit in België, sinds 30 juni 2011 niet meer aangesloten is bij een sociale kas voor zelfstandigen waardoor hij het verblijfsrecht als zelfstandige niet kan behouden. Verweerder stelde tevens vast dat de laatste officiële tewerkstelling dateert van 2 juni 2012. Hij motiveerde dat verzoeker, overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden nog zes maanden kon worden beschouwd als werknemer, doch dat deze termijn intussen is verstreken. Hij oordeelde dan ook dat verzoeker zijn verblijfsrecht ook niet kan behouden als werknemer. Verder wordt ook nog gemotiveerd dat verzoeker evenmin als werkzoekende zijn verblijfsrecht kan behouden en dat het gegeven dat verzoeker geen financiële steun ontvangt van het OCMW geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen.

Verweerder maakte aldus – wat verzoeker zelf betreft – toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de

Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden en niet, zoals verzoekers voorhouden, omdat verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel.

Verzoeker betoogt dat er wel degelijk sprake is/was van een officiële tewerkstelling voor de firma W.-A.-H. en dat aldus verweerder ten onrechte uitgaat van een laatste officiële tewerkstelling op 2 juni 2012. Hij wijst opnieuw op het onderzoek van de sociale inspectie waaruit blijkt dat hij wel degelijk heeft gewerkt voor de betreffende firma en op basis waarvan een ambtshalve aangifte werd opgesteld voor de periode van 2 december 2011 tot en met 31 maart 2013. Ter staving voegt verzoeker de reeds aan het bestuur overgemaakte arbeidsovereenkomst van 28 november 2011 en loonfiches van de firma W.-A.-H. Tevens maakt hij bijkomende loonfiches, een schrijven van de vakbond aan de sociale inspectie, een proces-verbaal van verhoor en een schrijven van de sociale inspectie dat een ambtshalve aangifte werd voorgesteld voor de periode van 2 december 2011 tot en met 31 maart 2013 over.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder verzoeker bij schrijven van 27 september 2012 – ter kennis gebracht op 18 december 2012 – uitnodigde tot het voorleggen van recente bewijzen van een activiteit als werknemer, werkzoekende, zelfstandige of student of van voldoende bestaansmiddelen. In antwoord maakte verzoeker – ter staving van zijn tewerkstelling – volgende stukken over: een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 28 november 2011 bij de firma W.-A.-H., loonfiches van de firma W.-A.-H. van december 2011 tot februari 2012 en een verklaring van de betreffende werkgever gedateerd op 13 november 2012 dat verzoeker bij hem is tewerkgesteld sinds 2 december 2011 en dit tot en met 28 februari 2012.

De vaststelling dringt zich op dat niet blijkt dat verweerder kennis had, of kon hebben, van de thans voor het eerst bij de Raad aangebrachte stukken betreffende het onderzoek gevoerd door de sociale inspectie en de voorgestelde ambtshalve aangifte voor de periode van 2 december 2011 tot en met 31 maart 2013. Integendeel maakte verzoeker in december 2012 enkel loonfiches over tot en met februari van dat jaar en een recente verklaring van de werkgever waarin enkel sprake is van een tewerkstelling tot en met 28 februari 2012. Het betreffende schrijven van de FOD Sociale Zekerheid waarbij melding wordt gemaakt van het voorstel tot ambtshalve aangifte dateert ook maar van na het nemen van de bestreden beslissingen. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met enige voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen door verzoeker verstrekte toelichting dat hij slachtoffer zou zijn van zijn werkgever of met de bevindingen van de FOD Sociale Zekerheid. Ten overvloede merkt de Raad verder ook op dat uit de thans voorgelegde stukken enkel een voorstel tot ambtshalve aangifte blijkt, zonder dat blijkt dat deze effectief is doorgevoerd. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het staat verzoeker evenwel vrij middels een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer voormelde gegevens opnieuw voor te leggen aan het bestuur.

Ook waar verzoeker – ter staving van zijn stelling dat verweerder foutief heeft vastgesteld dat de laatste officiële tewerkstelling dateert van 2 juni 2012 – wijst op het feit dat hij sinds 1 juli 2013 een nieuwe arbeidsovereenkomst is aangegaan bij de firma V. C., dient te worden vastgesteld dat dit gegeven dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen en verweerder er bijgevolg geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Dit gegeven/stuk kan niet dienstig worden ingeroepen in het kader van huidige procedure.

De uiteenzetting van verzoeker laat aldus niet toe vast te stellen dat verweerder waar hij oordeelde – gelet op de door verzoeker zelf voorgelegde gegevens alsook eigen opzoeken van de databank van de RSZ en het werkgeversrepertorium – dat de laatste officiële tewerkstelling dateert van 2 juni 2012, gelet op de op dat ogenblik beschikbare gegevens, is uitgegaan van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet in zoverre het verblijfsrecht werd beëindigd op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.4. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS